

ישראל משתמשת בסגר כלוחמה כלכלית

בג"ץ 9132/07 אלבסינוני נ' ראש הממשלה (לא פורסם, 30.1.2008). פסקאות 43, 44 לתשובת המדינה מיום 1.11.2007:

43. עם זאת, סעיף 23 קובע שלשת תנאים מצטברים אשר התקיימותם דרושה לצורך התגבשות החובה:

א. העדר חשש לשימוש חורג, כזה המבוסס על ידע עובדתי (של הצד לעימות המאפשר את מעברה של הסחורה) לפיו היא לא תגיע לאוכלוסיה לה היא מיועדת;

ב. קיומו של פיקוח הדוק על הסחורה, מרגע העברתה עד לרגע חלוקתה, אשר הצד המאפשר את ההעברה רשאי לדרוש כי ייעשה על-ידי צד שלישי בלתי-תלוי (כגון ארגון בין-לאומי);

ג. אי יצירת יתרון מוגדר לצד שכנגד, במובן זה שהצד המאפשר את ההעברה רשאי להפסיקה ככל שיש לו סיבה מהותית להאמין כי היקפם ותדירותם של המשלוחים עשויים לסייע למאמצים הצבאיים או הכלכליים של האויב. זאת למרות העובדה אותה מציין פיקטה, שסוגי הסחורות אשר הסעיף מחייב לאפשר מעברן הם כה מצומצמים עד שקשה להאמין כי עשויה להיות להם השפעה ממשית על כלכלת האויב (שם, בעמ' 183-182).

44. לא למותר לציין, כי עצם היכללותו של סייג אחרון זה בסעיף, מלמד על כך שפגיעה בכלכלה כשלעצמה היא אמצעי לגיטימי בלחימה ושיקול רלבנטי אפילו בעת החלטה על הכנסת משלוחי סיוע.

בהמשך לכך, סעיף 70 לפרוטוקול הנוסף, אשר ניתן ככל הנראה לסווגו כבעל מעמד מנהגי, יוצר חובה כללית לאפשר העברת "מצרכים חיוניים להישרדות האוכלוסייה האזרחית", במסגרת עימות מוזין, במידה שבנסיבות הקיימות אותה אוכלוסייה אינה מצוידת במצרכים אלו באופן מספק.

[לקריאת המסמך המקורי](#)